

Το Λεξιλόγιο της ελληνικής είναι ευρύτατο. Τα πολλά συνώνυμα δείχνουν τις ακριβείς διαφορές μεταξύ των εννοιών. Όπως δήλωσε ο Γάλλος συγγραφέας Ζακ Λακαριέρ:
«Στην Ελληνική υπάρχει ένας ίλιγγος λέξεων, διότι μόνο αυτή εξερεύνησε, κατέγραψε και ανέλυσε τις ενδότατες διαδικασίες της ομιλίας και της γλώσσας, όσο καμία άλλη γλώσσα.»

«Μια γλώσσα όπως η ελληνική όπου άλλο πράγμα είναι η αγάπη και άλλο πράγμα ο έρωτας

*Άλλο η επιθυμία και άλλο η λαχτάρα
Άλλο η πίκρα και άλλο το μαράζι
Άλλο τα σπλάχνα και άλλο τα σωθικά»
(Οδυσσεάς Ελύτης, Ο Μικρός Ναυτίλος)*

Και όσο για **το ελληνικό αλφάβητο**, το οποίο εμφανίστηκε στο τέλος του ένατου και αρχές του όγδοου αιώνα βασισμένο στο φοινικικό συλλαβικό αλφάβητο, είναι αυτό που ενέπνευσε τον ποιητή να γράψει για τα γράμματά του:

«Αφόντας μπήκα σ' έρωτα για τούτα τα κορμάκια λίγνεψα, έφεξα. Σ' ύπνο και ξύπνο άλλο στο νου δεν είχα- πως να τα μεγαλώσω, μια μέρα να τα κοιμηθώ. Παραμόνευα πίσω απ' τις θύρες. Έμαθα να τα πιάνω στον αέρα, στο νερό. Αλλά πως να τα πω δεν ξέρω ακόμα.

Α- Λευκό ή κυανό, ανάλογα με τις ώρες και τη θέση των άστρων.

Λ- Πραγματικά βρεμένο. Ίδιο βότσαλο.

Γ. - Το πιο ελαφρύ• που η αδυναμία σου να το προφέρεις, δείχνει το βαθμό της βαρβαρότητας σου.

Ρ.- Παιδικό και, μάλιστα, σχεδόν πάντοτε θηλυκού γένους.

Ε.- Όλο αέρα. Το πιάνει ο μπάτης.

Υ.- Το πιο ελληνικό γράμμα. Μια υδρία.

Σ.- Ζιζάνιο. Μα ο Έλληνας πρέπει κάποτε και να σφυρίζει».

(Οδυσσεάς Ελύτης, Ο Μικρός Ναυτίλος)

Σήμερα το να μάθει κανείς μια γλώσσα όπως η ελληνική είναι μια περιπέτεια, που όμως τον αποζημιώνει με το παραπάνω: **Η νεοελληνική ποίηση** (και όχι μόνο του Καβάφη, του Ελύτη ή του Σεφέρη αλλά και του Σαχτούρη, του Μανόλη Αναγνωστάκη και της Κικής Δημουλά) και **η νεοελληνική**

λογοτεχνία

(και όχι

μόνο του Καζαντζάκη αλλά και του Τσίρκα, όχι μόνο του Θεοτόκη αλλά και του Δημήτρη Χατζή) έχουν πολλές χαρές να του προσφέρουν, αν τις διαβάσει κανείς στο πρωτότυπο.

Και τα **τραγούδια**; Η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη και του Μάνου Χατζιδάκι πλέκονται αρμονικά (ελληνική λέξη η αρμονία) με τους στίχους του Νίκου Γκάτσου ή του Λευτέρη Παπαδόπουλου και είναι έτσι που μπορεί να τα νιώσει καλύτερα κανείς. Το ίδιο και τους στίχους των ελληνικών παραδοσιακών τραγουδιών, στους οποίους στηρίζονται τα βήματα των κυκλικών χορών που τόσο συγκινούν.

Όσο για τις **παλαιότερες μορφές** που είναι κρυμμένες στη γλώσσα που μιλούν οι σύγχρονοι έλληνες, ποιος δεν θα θαύμαζε τη γλώσσα του Καβάφη και του Παπαδιαμάντη, αν είχε την ευκαιρία να τις απολαύσει από το πρωτότυπο;

«Η ελληνική γλώσσα συγκεντρώνει τον πλούτο και την ομοιογένεια της γερμανικής, τη σαφήνεια της γαλλικής, τη μουσικότητα της ιταλικής και τη λυγεράδα της ισπανικής», έγραψε ο γάλλος ποιητής και λόγιος Claude Fauriel (1772 - 1884)

Οι περισσότεροι ομιλητές ευρωπαϊκών γλωσσών **μιλούν ήδη ελληνικά** χωρίς πιθανώς να ...το γνωρίζουν.

Η συμμετοχή της Ελληνικής στην πλέον διαδεδομένη ευρωπαϊκή γλώσσα, την Αγγλική σημειώνεται στον πίνακα παρακάτω (από ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Α.: Οι ελληνικές λέξεις στην αγγλική γλώσσα, Θεσσαλονίκη 1993):

	Σύνολο Λημμάτων	Ελληνικά	Ποσοστό
Λεξικά καθομιλουμένης	35.000-43.000	5.250-9.030	15-21%
WEBSTER INTERNATIONAL	166.724	41.214	24,96%
ΙΑΤΡΙΚΗ ΟΡΟΛΟΓΙΑ	43.716	20.346	46,54%
ΣΥΝΟΛΟ (περιλαμβάνει τους Ιατρικούς όρους που δεν έχει το WEBSTER)	178.903	51.807	29,24%

diakasa@iml.gr Σχόλια@iml.gr <http://douridasliterature.gr>